

Pesemce o živalih.

1. Psiček.

*Hav, hav, hav! Kolik si?
Kakor dobra pest!
Vendar si domu ti
vedno varuh zvest.*

*Palico vzamem si,
pojdi, greva stran,
koder gozd zeleni
in ugaša dan!*

*V mraku tam, vidiš ga,
tik pred nosom: šfrk!
Kdo je to? Gosdni škral,
mož košatih brk!*

*Cviliš ti, vzamem te,
psiček, v naročaj.
Res, junak velik si,
pojdi v dom nazaj!*

2. Petelinček.

*Petelinček -- krlili! --
dobro tebi se godi:
tam po dvoru, kar se da,
roža rdeča ti vihra,
rep ponosno višes v zrak,
majhen plič, velik junak.
Petelinček -- krlili! --
dobro tebi se godi!*

*Petelinček -- krlili! --
dej, kako se to ti zdi:
Kuharica kliče te.
Ali nič ne miče te?
V roki oster nož ima,
da ti ga pod brado dá.
Petelinček -- krlili! --
slaba tebi se godi!*

*Petelinček -- krlili! --
Kje zdaj tvoja pesem spi?
Ves oskubljen, opečen,
kakor maslo si rumen,
ah, kako nas drezaš v nos,
ko za kosom jemo kos.
Petelinček -- krlili! --
dobro nam se zdaj godi!*

3. Telček.

*Kako so ti velike oči,
ko si se postavil pred mano!
Kaj misliš, telček, da bratec sem ti,
ker gledaš tako me vdano?*

*Telček privzdigne rep -- haló! --
ubere jo tja v daljavo . . .
A kaj me spaka žene tako
za njim na zeleno travo?*

4. Muca.

»Mucika, muca, pojdi za peč,
tamkaj na toplo sédi,
ali pa leži, kar ti je všeč,
pa nam okroglo zapredi!

Danes si miško prijela za vrat
in jo pošegotala,
pa si smejala se ti takrat,
miška se ni smejala.»

Muci dobro de kvačni glas,
leže za peč in prede,
k mizi pogrjnjeni sedem jaz,
močnik kadí se iz sklede.

5. Slavček.

Kralj si, slavček, v pevskem rodi,
kmetu ljub in všeč gospodi,
ko prebiraš strune zlate;
nikdar ni pokoja zate:
še ponoči poješ nam,
sebi sanje čaraš sam.

Kaj mi, slavček, praviš to?
Saj ti nikdar ni hudó!
Tvoje zvezde so na nebi,
grm zazelenel je tebi,
svet te je in bo slavil. —
Kaj bi torej tožen bil?

»Lepe so mi pesmi res,
ker so vse dar iz nebes.
Kadar radostno srce je,
v pesemci se mi posmeje,
kadar me srce boli,
pesem žalostno zveni.«

»Kaj ti veš, kako je meni,
kadar v kletko me zapró!
Svet ob meni je zeleni,
meni v ječi je hudó;
toda najbolj je hudó mi,
če mladiče poberó mi.«

6. Divja raca.

Raca na vodi, kaj pa bo?
Lovec se plazi za mejo.
Lovec je kakor lisica zvit,
ima na hrbtu pihalnik skrit.

Puf! — pihalnik izproži se,
dim iz cevi zakroži se,
z dimom kroglice vate beže,
čuvaj, da te ne dohite!

Raca nasvet posluša moj,
vzlet jo z vode dvigne takoj,
lovcu za mejo kliče tako:

»Tvoj me pihalnik pihal ne bo!»

7. Zajec.

Zajec dolgouhi ti,
kam se ti tako mudi?
Čakaj, rad bi te ujel
in s seboj na dom svoj vzel,
dlačico bom gladil ti,
v teku boš me vadił ti.

»Ne utegnem«, zajček de,
»moje dolge so cesté,
v deteljo me kliče glad,
a pod grm me vabi hlad;
če bi rad imel me ti,
pa na rep mi daj soli!«

8. Medved.

*Medved — godec mrmrmr! —
hripav je tvoj glas,
kakor bi nam renčal — uh! —
kak zakrpan bas.*

*Palice bi treba mi,
da imel bi lok,
semintja po hrbtu v njo,
ti pa v ples okrog!*

*Medved — godec mrmrmr! —
kaže mi zobé,
mraz mi šine po kosteh,
brusim si peté.*

9. Veverica.

*Veverka, ej, ti lepa gospa,
kje pa si ti vendar doma?
Kjer te že koli vidi oko,
ti si povsod domača tako.*

*»Dom so smreke visoke mi,
sence gozdne globoke mi,
veverka tam se udomači,
kjer svoboda zlata živi!«*

10. Volk.

*Pasja dlaka, volk!
Plačaj nam svoj dolg!
Jagnje si odnesel,
za uho ga stresel,
ga za grlo stisnil,
od veselja vrisnil.
Pasja dlaka, volk,
velik je tvoj dolg!*

*Pasja dlaka, volk,
velik je tvoj dolg!
Kdor ga ne poplača,
v zlo se mu obrača.
Puško bomo vzeli,
kožo ti načeli.
Pasja dlaka, volk,
plačaj hitro dolg!*

E. Gangl.

Iz mladih dni.

Piše in riše *Fr. Selski.*

II.

Ali ste že videli take godce? Menim, da še ne! Saj to niso godci, različni po starosti, kakršne vidimo tuintam na kakem kmetiškem ženitovanju, ko ponosno korakajo pred vriskajočimi svati skozi vas v cerkev in iz nje ter prihajo v svetla kovinska godala, da glasno odmevajo iz njih veseli napevi; ampak to so preprosti vaški dečki, vsi še šolarčki, in godala so si naredili sami iz kože muženega lesovja. Prvi, ki jih vodi in ki ga kličejo za Zorčevega Cvetka, je »zastavonoša« in nese na leskovi palici obešen zelen listnat venec z belordečima papirnatima